

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 106/2020
01.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., ул. ..., чији је пуномоћник Иван Вељковић, адвокат из ..., ул. ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 203/20 од 23.07.2020. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 01.10.2020. године, након спроведеног испитног поступка

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 203/20 од 23.07.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Предлагач је 13.08.2020. године поднео Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 203/20 од 23.07.2020. године, којим је одбијен његов приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда П-5У 21155/18, као неоснован.

Предлагач сматра да је у поступку чије је убрзање тражио повређено његово право на суђење у разумном року због неактивности суда које је трајало годину дана и четири месеца, а које се, по његовом мишљењу, не може оправдати обавезом Управног суда да приоритетно решава предмете у вези са изборима. Истиче да у ожалбеном решењу није оцењено целокупно трајање поступка решавања управне ствари предлагача, иако је тај поступак покренут још 2015. године. Предлаже да Врховни касациони суд уважи жалбу предлагача и преиначи ожалбено решење, тако што ће усвојити приговор предлагача и обавезати Републику Србију на плаћање трошкова поступка.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник РС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда II-5У 21155/18 и Р4 у 203/20 утврђене су следеће чињенице и околности: да је предлагач, у својству тужиоца, дана 21.11.2018. године, поднео Управном суду тужбу ради поништаја решења Жалбене комисије Владе од 22.10.2018. године, којим је одбијена жалба предлагача изјављена против решења Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе у Лесковцу од 14.09.2018. године; да је наведеним првостепеним решењем предлагач враћен на рад након окончања дисциплинског поступка, с тим да почев од 26.07.2018. године буде распоређен на радно место ... у Полицијској станици у ...; да тужбом у управном спору, предлагач, као тужилац, оспорава решење Жалбене комисије Владе због тога што сматра да његово распоређивање није правилно извршено и да му припада право на унапређење; да је управни спор окончан пресудом од 03.09.2020. године којом је тужба уважена и поништено решење Жалбене комисије Владе.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије утврђено је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Имајући у виду све чињенице и околности овога случаја, Врховни касациони суд налази да у поступку пред Управним судом у предмету II-5У 21155/18 није повређено право предлагача на суђење у разумном року. Наиме, случајеви који, према свим околностима, имају посебан значај за подносиоца приговора или за њега постоји ризик због одуговлачења поступка, захтевају нарочиту марљивост у поступању, односно посебну и изузетну хитност, где се и реално краће време трајања поступка може сматрати неразумним. Ако је суд преоптерећен нерешеним предметима, изграђени стандарди Европског суда за људска права налажу да се предмети тада решавају по приоритету или по посебном значају за подносиоца, а не по редоследу пријема предмета у суд. У овом конкретном случају, предмет управног спора по закону

није хитан јер је предлагач након окончања дисциплинског поступка враћен на рад почев од 26.07.2018. године, те је тужбом оспорено његово распоређивање на одређено радно место. Судија известилац је одлуку у предмету донео 03.09.2020. године, према редоследу пријема предмета у суд, сагласно члану 177. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр.110/09 ... 16/18). Доношење одлуке по тужби предлагача након подношења приговора ради убрзавања поступка, по налажењу Врховног касационог суда, указује на то да је приговор остварио своју основну сврху јер је довео до убрзања судског поступка.

Поред наведеног, треба имати у виду да је у току 2020. године пет месеци постојала објективна немогућност Управног суда да поступа у спорном предмету – најпре због ванредног стања, а затим због решавања изборних спорова. У току ванредног стања које је уведено 15. марта 2020. године Одлуком о проглашењу ванредног стања („Службени гласник РС“, број 29/20) и укинута 06.05.2020. године Одлуком о укидању ванредног стања („Службени гласник РС“, број 62/20), рад судова је био редукован на тај начин што су се, у складу са Закључком Високог савета судства број 119-05-132/2020-1 од 18.03.2020. године, одржавала само суђења која не трпе одлагања у предметима у кривичној и грађанској материји који су такстативно наведени у Закључку. У току поступка парламентарних избора у Републици Србији 2020. године, изборни спорови који су по закону нарочито хитни морали су имати приоритет при решавању у односу на све друге предмете.

Поводом жалбеног навода да је Управни суд приликом доношења ожалбеног решења пропустио да цени чињеницу да је поступак у овој управној ствари отпочео 2015. године, Врховни касациони суд најпре констатује да је предлагач поднео приговор због тога што је управни спор у време његовог подношења трајао годину дана, а не због целокупног трајања поступка. На целокупно трајање поступка предлагач први пут указује у жалби, при чему погрешно сматра да као почетак рока за оцену повреде права на суђење у разумном року треба узети 2015. годину када је удаљен из службе због вођења дисциплинског поступка. Управни спор чије убрзање је предлагач тражио приговором није вођен због његовог удаљавања из службе, већ поводом решења о враћању на рад након окончања дисциплинског поступка, и то искључиво у погледу радног места на које је распоређен. Период који је у конкретном случају битан за утврђивање повреде права на суђење у разумном року отпочео је за предлагача октобра 2018. године када је изјавио жалбу против првостепеног решења о враћању на рад и распоређивању од 14.09.2018. године. По налажењу Врховног касационог суда, ни целокупно трајање поступка краће од две године не оправдава тврдњу подносиоца да му је повређено право на суђење у разумном року.

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је оценио да је жалба неоснована, па је применом одредбе члана 18. став. 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом диспозитива.

Врховни касациони суд је, у ставу другом диспозитива, одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка, на основу одредбе члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, имајући у виду неуспех предлагача у поступку.

Судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења није дозвољена жалба
у смислу члана 21. Закона о заштити права
на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић